

'k Heb ook eens gezien, hoe een van mijn kennissen een bokje van een snippestee afschoot, en hoe er naast het gedoode vogeltje plotseling een ander oprees, dat we niet hadden gezien, verwonderd rondkeek en toen weer wegdook. Mijn hout-snip zat nu echter niet zoo lang meer als den eersten keer. Met het bekende kèk-kèk werpt hij zich plotseling in de lucht en verdwijnt spoedig in het reeds donkerende grijs. De betoovering is verbroken. 'k Ril van kou en loop stampvoetend over de enkele onbesneeuwde plekjes het weggetje langs.

W. J. DIJK.

LENTE.

LENTE, schoone lente, weldra zult ge er weer zijn!

Lente met nieuw, ontwakend leven, uitbottende heesters en struiken, groenende boomenpracht, zingende vogelwereld, spoedig zult ge uw grooten rondgang door de natuur aanvaarden, haar het bruidskleed aantrekken en ons streelen door de bedwelmende bloesem- en bloemengeur; ge zult ons den winter doen vergeten. Lang, wel lang laat ge ons op u wachten. Het is alsof alles in ons begint te spreken bij uwe nadering, alsof al het gevoel zich concentreert op één punt, op één gedachte: Lente. Het is alsof we niet langer *kunnen* wachten, alsof we worden verteerd door een vurig verlangen u weer te zien, en daarom valt het wachten ons zoo zwaar.

Maar nu zult ge er toch spoedig zijn. Het was een kleine tegemoetkoming aan ons verlangen dat ge reeds op enkele plaatsen het nieuwe leven, langzaam, bij kleine hoeveelheden deed geboren worden, om ons niet inééns te verblinden met uw schoonen glans, waarvoor we, overstelpt, onze oogen zouden moeten sluiten.

Reeds heb ik u op mijne wandelingen gezien aan een stillen boschzoom, waar ge met uw gulden tooverroede eenige sneeuwkllokjes ten nieuwen leven hadt opgewekt. Het was één van de eerste plekjes, want ge hadt u overtuigd hoe droevig het er was, en ge wildet de sombere poëzie van het woud wat opvroolijken.

En ge hebt u verder gespoed om ook andere planten op te wekken uit den doode.

Hoe monotoon was de heide in uw afwezigheid! Geen bijen en mugjes zoemden of dansten in het zonnelicht; als een vaal kleed strekte zich het doode landschap voor ons uit. Zwaar en klagend suiste het in de dennenboomen en het klagelijk geluid groeide aan tot een somber orkest, waaruit de wensch en smeekbede drong: »O Lente, keer spoedig terug.«

Ook de beukeboomen stonden daar met hun gladgrijze stammen en wuifden met hun takken mee op den maat van die muziek....

Maar nu zal de winter spoedig voorbij zijn! Als een juichkreet gaat het door het gansche land en de sterkte van het geluid roept alles in het leven terug. Spoedig kunnen we ons weer in de natuur vermeien en haar geheimzinnige rijkdommen en schatten bestudeeren.

Wat een teer gevoel en kunst spreekt er uit een plekje, waar blauwe viooltjes en anemoontjes in zoete harmonie staan! Hoe langer we er naar kijken, hoe meer het tot ons begint te spreken

Op het oogenblik dat ik dit schrijf staat me zoo'n plekje helder voor den geest en ik verblijd me er over, het spoedig in werkelijkheid te zien, den fijnen geur die eruit opstijgt in te ademen terwijl ik de zachte muziek der vogels hoor. Het is alsof de stam van den boom, aan wiens voet dit plekje geschapen is, weer begint te leven, het is een innerlijke drang tot u, o Lente, het nieuwe leven wil eruit, en de rijsjes schieten weer op, de knoppen botten uit, ze

Wat een teer gevoel en kunst spreekt er uit een plekje....

Teekening van v. d. V.

LENJE.

527

willen genieten van de talrijke gaven die ge biedt, den zoeten zonedrank drinken en zoo wordt de afgehouden stam weer een boom.

Maar nog meer zie ik. Al waart ge incognito gekomen voor uw eersten rondgang, ge kondt u toch niet van de atmosfeer die u omsluit, afzonderen, en meer leven is opgewekt, ziet, een vlindertje zuigt met volle teugen zijn eerste lentevoedsel, daarna stijgt het op met helder gekleurde vleugels, schitterend in de warme zon.

En hoe meer we aanschouwen, hoe meer we kunnen meezingen met den dichter:

»Eén zacht gekraak van Lente's lichte stappen
En bruin wordt groen, en al wat droef was, lacht.«

Ja, al wat droef was, lacht! Waren we niet droef gestemd door den somberen winter? Maar toch, de hoop bleef wakker en telkens riep hij ons toe: »De Lente komt.«

En zoo wachten we op uw komst. En, als ge dan gekomen zijt in al uw pracht en praal, vergezeld van uw gevederde en kleurrijke kinderen, ja, dan springt ons hart op van vreugde en het zingt met den zanger mee:

»Der Lente lachen jubelt in mijn ooren
Als belgetingel uit het verre dal.
De Lente zingt in mij, o 't is een val
Van tonen en van tinten in de voren
Van mijne ziel; gij luide vogelkoren,
Nieuw groen en blauwe hemel overal,
Gij voorjaarswinden roept het met geschal,
De Lente leeft, uit zonnevuur geboren!...«

M.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Verbetering. — De onderschriften der illustraties van blz. 485 en 487 in de vorige aflevering zijn per abuis verwisseld. Die op blz. 485 stelt voor het Kleiland en die op blz. 487 de Strandwal. De foto's zijn tijdens de expeditie genomen door den heer R. Volkers te Lisse.

Exotische vlinderpoppen. — Evenals het vorig jaar worden ook dezen winter weer exotische vlinderpoppen uit Amerika en Engelsch Indië door het Koninklijk Zoölogisch Genootschap »Natura Artis Magistra« verkrijgbaar gesteld. Prijsopgaaf aan te vragen ten kantore van het Genootschap.

Vreemde vangst. — 28 Januari jl. werd in een eendenkooi bij Hasselt, toebehoorend aan den heer Berend ten Klooster, tusschen andere eenden gevangen een paartje van *Anas formosa*, welke vangst voor West-Europa een zeer bijzondere is, daar ze thuis behooren in Oost-Azië. Ze zijn in handen overgegaan van den heer W. Engels, preparateur alhier, dië ze heeft opgezet en natuurlijk voor ieder belangstellende ter bezichtiging stelt. De naam »pracht ente« zegt genoeg van 't veerenkleed. Naumann geeft als plaats waar ze gesignaleerd werden, voor Europa alleen Italië aan.

Zwolle.

B. C. W. RUTINK.

Vlooiën! — Ondergeteekende, bezig aan eene »Lijst der in Nederland voorkomende Suctoria« (vlooiën), verzoekt allen, die hem daarbij behulpzaam kunnen en willen zijn, beleefd, hem vlooiën ter determineering toe te zenden, ook die, welke zij reeds in hunne insektenverzameling hebben. Men vange ze met twee vingertoppen, *niet* met pincet! en doe ze in kleine fleschjes met vloeistof (formaline, glycerine, azijn, brandewijn, brandspiritus). In elk fleschje een papiertje, waarop met potlood gastheer, plaats, maand; bijv. veldmuis, Nijkerk, 4 (4 = April). Men onderzoekte zoogdieren (ook vleermuizen!) en hunne nesten, vogelnesten, nestkastjes, enz. (op vogels behoeft men niet te zoeken). Men deele even mede, of men de fleschjes (met of zonder inhoud) terugverlangt. Onkosten worden gaarne vergoed.

Adres: Dr. A. C. Oudemans, Boulevard 85, Arnhem.